

Arrest

nr. 321 893 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor 10 jaar (bijlagen 13 en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 1 oktober 2024 tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor 10 jaar. In dit bevel zit ook de beslissing vervat om verzoekers 21ste aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn moeder met de Belgische nationaliteit, ingediend op 25 april 2024, “niet inoverweging te nemen”. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [B.]

Voornaam: [F.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Kosovo

Verblijvende te: Adres : [...]

werd het bevel het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht werd de openbare orde te kunnen schaden.

[x] 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd werd of dat er een einde werd gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene kwam als minderjarige in België aan op 20.10.1998, en diende samen met zijn moeder en broer een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 24.01.2001. Twee volgende regularisatieaanvragen in uitvoering van artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 dd. 16.02.2001 en 01.06.2011 werden eveneens negatief afgesloten. In 2002 werd betrokkene gerepatriëerd naar Kosovo.

In 2006 keerde betrokkene, inmiddels gehuwd, terug naar België. In 2007 verliet hij samen met zijn echtgenote en zoon het land om een VIB in te dienen in Luxemburg. In het kader van de Dublin-akkoorden keerde het gezin terug naar België.

Betrokkene diende vervolgens samen met zijn echtgenote en minderjarig kind op 03.07.2009 in België een VIB in. Dit verzoek werd op 27.01.2012 definitief negatief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Hun tweede VIB van 14.12.2021, werd op 21.06.2012 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 25.07.2012 verworpen door de RVV.

Betrokkene en zijn echtgenote dienden drie keer (op 01.12.2009, 14.02.2012 en op 11.06.2012) een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvragen werden op respectievelijk 20.02.2012, 28.03.2012 en op 10.04.2014 onontvankelijk verklaard. Betrokkene diende ook op 23.07.2012 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op respectievelijk 09.10.2012 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene diende vervolgens maar liefst 21 keer na elkaar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische moeder. De eerste 20 aanvragen van 25.03.2013, 27.09.2013, 11.04.2014, 16.10.2014, 27.03.2015, 12.10.2015, 25.04.2016, 21.11.2016, 05.07.2017, 10.01.2018, 09.07.2018, 11.02.2019, 18.11.2019, 14.07.2020, 02.02.2021, 03.09.2021, 20.01.2022, 26.09.2022, 28.03.2023 en 17.10.2023 werden geweigerd op respectievelijk 18.09.2013, 26.03.2014, 07.10.2014, 03.03.2015, 25.09.2015, 07.04.2016, 24.10.2016, 19.05.2017, 28.11.2017, 16.04.2018, 22.08.2018, 01.03.2019, 15.04.2020, 11.12.2020, 30.07.2021, 22.11.2021, 15.07.2022, 21.03.2023, 26.09.2023 en op 09.04.2024. Betrokkene maakt ernstig misbruik van de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie werd geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 21 aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 25.04.2024 werd dan ook door middel van deze beslissing niet in overweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RvV n°290 431 van 16.06.2023).

Op 16.11.2002 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen met vonnis bij verstek tot een gevangenisstraf 6 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen, met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, en een geldboete van 100 BEF (vervangende gevangenisstraf: 1 maand). Tussen 2012 en 2015 liep betrokkene verschillende veroordelingen op door de Politierechtbank Antwerpen wegens verkeersdelicten, waaronder het besturen zonder geldig rijbewijs en intoxicatie achter het stuur. 02.12.2012: Vonnis bij verstek; 04.06.2013: vonnis bij verstek; 11.02.2015: vonnis bij verstek).

Op 13.05.2015 werd hij door de Correctionele Rechtbank Antwerpen voor het vervaardigen, dragen en de handel in verboden wapens veroordeeld op verzet tot een gevangenisstraf met opschorting van 2 jaren.

Op 09.04.2015 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 25.06.2015 werd hij op verzoek vrijgelaten uit voorhechtenis. In datzelfde jaar, op 28.09.2015 werd betrokkene veroordeeld betreffende feiten door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een werkstraf van 180 uren (vervangende gevangenisstraf: 18 maanden) en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 1 maand). Hij werd hiervoor op 26.10.2016 opgesloten in de gevangenis van Tongeren, voor het uitzitten van de openstaande werkstraf van 396 dagen. Op 07.12.2016 kwam betrokkene vrij.

Tussen 2015 en 2017 komt betrokkene terug meermaals in contact met de Politierechtbank Antwerpen voor verkeersinbreuken, waarbij hij op grond van herhaling het recht op sturen verliest voor de periode van 1 jaar.

Op 14.05.2018 werd betrokkene terug veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen voor diefstal waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen en de minderjarige jonger dan 16 jaar was, en de dader de vader, de moeder of een andere bloedverwant in de opgaande lijn was, de adoptant, of enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige. Hij pleegde deze feiten samen met zijn echtgenote, de genaamde [B.,S.] [RR ...]. Tevens werden hem en zijn echtgenote de vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen ten laste gelegd, alsook bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp en afzetterij. Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 3 jaren en een geldboete van 200 EUR (vervangende gevangenisstraf: 2 maanden) met uitstel 3 jaren. Zijn echtgenote kreeg een gevangenisstraf van 11 maanden en een geldboet van 200 EUR (vervangende gevangenisstraf: 1 maand). Op 07.05.2019 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis te Antwerpen onder het regime thuisdetentie - verlenen elektronisch toezicht tot bij vrijstelling. Op 09.11.2019 werd betrokkene terug opgesloten in de gevangenis van Antwerpen voor slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en nog voor het dragen van een vrij verkrijgbaar wapen zonder wettige reden en voor verschillende verkeersdelicten. Betrokkene werd onder gewoon regime geplaatst wegens het niet naleven van de voorwaarden elektronisch toezicht. Op 30.10.2020 kwam hij vrij.

In 2018 en 2019 werd betrokkene voorts nog een aantal keer veroordeeld bij verstek door de Politierechtbank van Antwerpen wegens verkeersdelicten, waarbij hij na herhaling terug het recht op sturen voor 1 jaar verliest en dit in 2019 voor 5 jaar. Op 29.11.2019 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren voor 3 maanden en een geldboete van 1000 EUR (vervangend rijverbod: 300 dagen) met uitstel 3 jaren voor 400 EUR en een verlies van recht tot sturen van 1 jaar.

Op 07.01.2020 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 dagen en een geldboete van 150 EUR (vervangende gevangenisstraf: 1 maand) wegens het bezit en vervoer van verdovende middelen zonder vergunning, met een vervangende gevangenisstraf van 1 maand.

Op 20.01.2020 en 27.08.2020 werd betrokkene twee keer veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen), resp. een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 10 dagen), voor valsheid in geschriften. Op 10.06.2020 werd hij door de Politierechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met levenslang verlies van het recht tot sturen. Op 27.10.2020 veroordeelt diezelfde rechtbank hem tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen), wegens niet-naleving van het samenscholingsverbod aangaande de COVID 19-maatregelen. Op 16.11.2020 veroordeelde de Correctionele Rechtbank betrokkene tot 3 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 50 EUR (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) wegens oplichterij en afzetterij.

Op 29.10.2021 krijgt de betrokkene een gevangenisstraf van 2 jaren met probatie-uitstel 3 jaren en een levenslang verlies van het recht tot sturen.

Op 02.12.2021 werd betrokkene door de Politierechtbank van Antwerpen nogmaals veroordeeld tot een geldboete van 100 euro (vervangend rijverbod: 30 dagen) toevertrouwen motorvoertuig (geen rijbewijs).

Op 08.04.2022 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 1500 euro (vervangend rijverbod: 360 dagen), een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel 3 jaar én een levenslang rijverbod van alle categorieën wegens het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs én spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen (herhaling).

Dergelijke feiten wijzen op een gevaarlijke persoonlijkheid. Betrokkene staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn roekeloos en gedrag. Hij gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van zijn handelen. Hij lijkt een leven te leiden waarbij hij op geen enkele wijze rekening

houdt met derden. Hij beseft bovendien niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat hij zich boven de wet verheven voelt.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van de door betrokkene gepleegde feiten en gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht werd de openbare orde te kunnen schaden.

Hierbij werd degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes echtgenote verblijft, net als hij, illegaal op het grondgebied. Hun twee minderjarige kinderen hebben hun recht op verblijf hebben verkregen op basis van een aanvraag gezinshereniging met hun Belgische grootmoeder. We kunnen we er dan ook vanuit gaan dat hun grootmoeder het hoederecht over de kinderen heeft gekregen en dat zij dus de belangrijkste zorgdrager is betreffende de kinderen. Voor zover betrokkene zich wil beroepen op zijn ouderlijke macht, staat het hem vrij dit hoederecht terug in handen te nemen en samen met zijn echtgenote en kinderen terug te keren naar Kosovo. Het is immers onmogelijk om het hoederecht van de kinderen over te dragen aan iemand anders, in casu hun Belgische grootmoeder, zodat zij een verblijfsrecht kunnen verwerven in België en nadien zich terug te beroepen op de band als ouder met de kinderen. Betrokkene toont niet aan dat de kinderen niet bij hun Belgische grootmoeder kunnen verblijven terwijl hij terugkeert naar zijn land van herkomst. De banden met zijn familie, het huwelijk met zijn echtgenote en de geboorte van zijn twee zonen, heeft er betrokkene kennelijk nooit kunnen van weerhouden nieuwe feiten te plegen of ertoe te bewegen zich te herpakken, een nieuwe wending te geven aan zijn leven. Wel integendeel. De jongste zoon, [B.L.], werd geboren in 2015 en in datzelfde jaar pleegt betrokkene een zware diefstal (AN17.L7.898-15 - Vonnis 28 september 2015) en het jaar erop alweer een diefstal (AN12.L5.6047-16 - Vonnis 14 mei 2018). Hij wordt verschillende keren opgepakt voor afzetterij. Het feit dat zijn kinderen geboren zijn in België, dat hun verleden, heden en toekomst dus in België gesitueerd is en klaarblijkelijk niet in Kosovo, zou betrokkene moeten motiveren om de condities te scheppen om zijn kinderen zo goed mogelijk te begeleiden. Echter, de aanwezigheid van de familie is klaarblijkelijk nooit een voldoende motivatie geweest voor betrokkene zelf om zich te conformeren aan de wetten en regels in België opdat hij met zijn familie een regulier familiaal leven zou kunnen hebben. Wel integendeel. Zoals boven aangehaald, werd hij in 2018 veroordeeld voor feiten gepleegd samen met zijn echtgenote en bovendien voor diefstal, waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen en de minderjarige jonger dan 16 jaar is en de dader de vader, de moeder of een andere bloedverwant in de opgaande lijn is, hetgeen suggereert dat betrokkene en zijn vrouw hun eigen zoon inschakelden voor het plegen van de feiten. Betrokkene heeft in België steeds een precair verblijfsstatuut gehad en kon verwachten dat zijn feiten gepleegd tegen de openbare orde geen gunstig gevolg zou geven voor zijn verblijfstatus. Bovendien wisten betrokkene en echtgenote op het moment dat ze aan kinderen begonnen, of ze hadden het toch moeten weten, dat de verblijfssituatie van betrokkene en meer bepaald de feiten van openbare orde, een invloed zou hebben op hun gezinsleven en de concrete invulling die ze eraan konden geven. Deze familiale belangen en zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn gezin hebben betrokkene er nooit van weerhouden om continu feiten te plegen tegen de openbare orde en de sociale rust. In het dossier is geen sprake van een actuele medische problematiek in hoofde van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende maar liefst 21 keer na elkaar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische moeder. De eerste 20 aanvragen van 25.03.2013, 27.09.2013, 11.04.2014, 16.10.2014, 27.03.2015, 12.10.2015, 25.04.2016, 21.11.2016, 05.07.2017, 10.01.2018, 09.07.2018, 11.02.2019, 18.11.2019, 14.07.2020, 02.02.2021, 03.09.2021, 20.01.2022, 26.09.2022, 28.03.2023, 17.10.2023 en 25.04.2024 werden geweigerd op respectievelijk 18.09.2013, 26.03.2014, 07.10.2014, 03.03.2015, 25.09.2015, 07.04.2016, 24.10.2016, 19.05.2017, 28.11.2017, 16.04.2018, 22.08.2018, 01.03.2019, 15.04.2020, 11.12.2020, 30.07.2021, 22.11.2021, 15.07.2022, 21.03.2023, 26.09.2023, 09.04.2024 en op 01.10.2024. Betrokkene maakt ernstig misbruik van de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie werd geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Op 16.11.2002 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen met vonnis bij verstek tot een gevangenisstraf 6 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen, met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, en een geldboete van 100 BEF (vervangende gevangenisstraf: 1 maand). Tussen 2012 en 2015 liep betrokkene verschillende veroordelingen op door de Politierechtbank Antwerpen wegens verkeersdelicten, waaronder het besturen zonder geldig rijbewijs en intoxicatie achter het stuur: 02.12.2012: Vonnis bij verstek; 04.06.2013: vonnis bij verstek; 11.02.2015: vonnis bij verstek).

Op 13.05.2015 werd hij door de Correctionele Rechtbank Antwerpen voor het vervaardigen, dragen en de handel in verboden wapens veroordeeld op verzet tot een gevangenisstraf met opschorting van 2 jaren.

Op 09.04.2015 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 25.06.2015 werd hij op verzoek vrijgelaten uit voorhechtenis. In datzelfde jaar, op 28.09.2015 werd betrokkene veroordeeld betreffende feiten door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een werkstraf van 180 uren (vervangende gevangenisstraf: 18 maanden) en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 1 maand). Hij werd hiervoor op 26.10.2016 opgesloten in de gevangenis van Tongeren, voor het uitzitten van de openstaande werkstraf van 396 dagen. Op 07.12.2016 kwam betrokkene vrij.

Tussen 2015 en 2017 komt betrokkene terug meermaals in contact met de Politierechtbank Antwerpen voor verkeersinbreuken, waarbij hij op grond van herhaling het recht op sturen verliest voor de periode van 1 jaar.

Op 14.05.2018 werd betrokkene terug veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen voor diefstal waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen en de minderjarige jonger dan 16 jaar was, en de dader de vader, de moeder of een andere bloedverwant in de opgaande lijn was, de adoptant, of enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige. Hij pleegde deze feiten samen met zijn echtgenote, de genaamde Balaj, Syzana (RR (0) 85.04.14 382-41). Tevens werden hem en zijn echtgenote de vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen ten laste gelegd, alsook bedrieglijke verbergings van een gevonden voorwerp en afzetterij. Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 3 jaren en een geldboete van 200 EUR (vervangende gevangenisstraf: 2 maanden) met uitstel 3 jaren. Zijn echtgenote kreeg een gevangenisstraf van 11 maanden en een geldboete van 200 EUR (vervangende gevangenisstraf: 1 maand). Op 07.05.2019 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis te Antwerpen onder het regime thuisdetentie - verlenen elektronisch toezicht tot bij vrijstelling. Op 09.11.2019 werd betrokkene terug opgesloten in de gevangenis van Antwerpen voor slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en nog voor het dragen van een vrij verkrijgbaar wapen zonder wettige reden en voor verschillende verkeersdelicten. Betrokkene werd onder gewoon regime geplaatst wegens het niet naleven van de voorwaarden elektronisch toezicht. Op 30.10.2020 kwam hij vrij.

In 2018 en 2019 werd betrokkene voorts nog een aantal keer veroordeeld bij verstek door de Politierechtbank van Antwerpen wegens verkeersdelicten, waarbij hij na herhaling terug het recht op sturen voor 1 jaar verliest en dit in 2019 voor 5 jaar. Op 29.11.2019 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren voor 3 maanden en een geldboete van 1000 EUR (vervangend rijverbod: 300 dagen) met uitstel 3 jaren voor 400 EUR en een verlies van recht tot sturen van 1 jaar.

Op 07.01.2020 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 dagen en een geldboete van 150 EUR (vervangende gevangenisstraf: 1 maand) wegens het bezit en vervoer van verdovende middelen zonder vergunning, met een vervangende gevangenisstraf van 1 maand.

Op 20.01.2020 en 27.08.2020 werd betrokkene twee keer veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen), resp. een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 10 dagen), voor valsheid in geschriften. Op 10.06.2020 werd hij door de Politierechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met levenslang verlies van het recht tot sturen. Op 27.10.2020 veroordeelt diezelfde rechtbank hem tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen), wegens niet-naleving van het samenscholingsverbod aangaande de COVID 19-maatregelen. Op 16.11.2020 veroordeelde de Correctionele Rechtbank betrokkene tot 3 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 50 EUR (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) wegens oplichterij en afzetterij.

Op 29.10.2021 krijgt de betrokkene een gevangenisstraf van 2 jaren met probatie-uitstel 3 jaren en een levenslang verlies van het recht tot sturen.

Op 02.12.2021 werd betrokkene door de Politierechtbank van Antwerpen nogmaals veroordeeld tot een geldboete van 100 euro (vervangend rijverbod: 30 dagen) toevertrouwen motorvoertuig (geen rijbewijs).

Op 08.04.2022 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 1500 euro (vervangend rijverbod: 360 dagen), een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel 3 jaar én een levenslang rijverbod van alle categorieën wegens het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs én spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen (herhaling).

Dergelijke feiten wijzen op een gevaarlijke persoonlijkheid. Betrokkene staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn roekeloos en gedrag. Hij gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van zijn handelen. Hij lijkt een leven te leiden waarbij hij op geen enkele wijze rekening houdt met derden. Hij beseft bovendien niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat hij zich boven de wet verheven voelt.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van de door betrokkene gepleegde feiten en gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht werd de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd werd op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Het inreisverbod luidt verder:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [B.]

voornaam : [F.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Kosovo

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.01.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 10 jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde*

Betrokkene kwam als minderjarige in België aan op 20.10.1998, en diende samen met zijn moeder en broer een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 24.01.2001. Twee volgende regularisatieaanvragen in uitvoering van artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 dd. 16.02.2001 en 01.06.2011 werden eveneens negatief afgesloten. In 2002 werd betrokkene gerepatrieerd naar Kosovo.

In 2006 keerde betrokkene, inmiddels gehuwd, terug naar België. In 2007 verliet hij samen met zijn echtgenote en zoon het land om een VIB in te dienen in Luxemburg. In het kader van de Dublin-akkoorden keerde het gezin terug naar België.

Betrokkene diende vervolgens samen met zijn echtgenote en minderjarig kind op 03.07.2009 in België een VIB in. Dit verzoek werd op 27.01.2012 definitief negatief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Hun tweede VIB van 14.12.2021, werd op 21.06.2012 onontvankelijk

verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 25.07.2012 verworpen door de RVV.

Betrokkene en zijn echtgenote dienden drie keer (op 01.12.2009, 14.02.2012 en op 11.06.2012) een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvragen werden op respectievelijk 20.02.2012, 28.03.2012 en op 10.04.2014 onontvankelijk verklaard. Betrokkene diende ook op 23.07.2012 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op respectievelijk 09.10.2012 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene diende vervolgens maar liefst 21 keer na elkaar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische moeder. De eerste 20 aanvragen van 25.03.2013, 27.09.2013, 11.04.2014, 16.10.2014, 27.03.2015, 12.10.2015, 25.04.2016, 21.11.2016, 05.07.2017, 10.01.2018, 09.07.2018, 11.02.2019, 18.11.2019, 14.07.2020, 02.02.2021, 03.09.2021, 20.01.2022, 26.09.2022, 28.03.2023 en 17.10.2023 werden geweigerd op respectievelijk 18.09.2013, 26.03.2014, 07.10.2014, 03.03.2015, 25.09.2015, 07.04.2016, 24.10.2016, 19.05.2017, 28.11.2017, 16.04.2018, 22.08.2018, 01.03.2019, 15.04.2020, 11.12.2020, 30.07.2021, 22.11.2021, 15.07.2022, 21.03.2023, 26.09.2023 en op 09.04.2024. Betrokkene maakt ernstig misbruik van de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie werd geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 21 aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 25.04.2024 werd dan ook niet in overweging genomen.

Op 16.11.2002 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen met vonnis bij verstek tot een gevangenisstraf 6 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen, met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, en een geldboete van 100 BEF (vervangende gevangenisstraf: 1 maand). Tussen 2012 en 2015 liep betrokkene verschillende veroordelingen op door de Politierechtbank Antwerpen wegens verkeersdelicten, waaronder het besturen zonder geldig rijbewijs en intoxicatie achter het stuur: 02.12.2012: Vonnis bij verstek; 04.06.2013: vonnis bij verstek; 11.02.2015: vonnis bij verstek).

Op 13.05.2015 werd hij door de Correctionele Rechtbank Antwerpen voor het vervaardigen, dragen en de handel in verboden wapens veroordeeld op verzet tot een gevangenisstraf met opschorting van 2 jaren.

Op 09.04.2015 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 25.06.2015 werd hij op verzoek vrijgelaten uit voorhechtenis. In datzelfde jaar, op 28.09.2015 werd betrokkene veroordeeld betreffende feiten door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een werkstraf van 180 uren (vervangende gevangenisstraf: 18 maanden) en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 1 maand). Hij werd hiervoor op 26.10.2016 opgesloten in de gevangenis van Tongeren, voor het uitzitten van de openstaande werkstraf van 396 dagen. Op 07.12.2016 kwam betrokkene vrij.

Tussen 2015 en 2017 komt betrokkene terug meermaals in contact met de Politierechtbank Antwerpen voor verkeersinbreuken, waarbij hij op grond van herhaling het recht op sturen verliest voor de periode van 1 jaar.

Op 14.05.2018 werd betrokkene terug veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen voor diefstal waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen en de minderjarige jonger dan 16 jaar was, en de dader de vader, de moeder of een andere bloedverwant in de opgaande lijn was, de adoptant, of enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige. Hij pleegde deze feiten samen met zijn echtgenote, de genaamde Balaj, Syzana (RR (0) 85.04.14 382-41). Tevens werden hem en zijn echtgenote de vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen ten laste gelegd, alsook bedrieglijke verbergings van een gevonden voorwerp en afzetterij. Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 3 jaren en een geldboete van 200 EUR (vervangende gevangenisstraf: 2 maanden) met uitstel 3 jaren. Zijn echtgenote kreeg een gevangenisstraf van 11 maanden en een geldboete van 200 EUR (vervangende gevangenisstraf: 1 maand). Op 07.05.2019 werd betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis te Antwerpen onder het regime thuisdetentie - verlenen elektronisch toezicht tot bij vrijstelling. Op 09.11.2019 werd betrokkene terug opgesloten in de gevangenis van Antwerpen voor slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en nog voor het dragen van een vrij verkrijgbaar wapen zonder wettige reden en voor verschillende verkeersdelicten. Betrokkene werd onder gewoon regime geplaatst wegens het niet naleven van de voorwaarden elektronisch toezicht. Op 30.10.2020 kwam hij vrij.

In 2018 en 2019 werd betrokkene voorts nog een aantal keer veroordeeld bij verstek door de Politierechtbank van Antwerpen wegens verkeersdelicten, waarbij hij na herhaling terug het recht op sturen voor 1 jaar verliest en dit in 2019 voor 5 jaar. Op 29.11.2019 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren voor 3 maanden en een geldboete van 1000 EUR (vervangend rijverbod: 300 dagen) met uitstel 3 jaren voor 400 EUR en een verlies van recht tot sturen van 1 jaar.

Op 07.01.2020 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 dagen en een geldboete van 150 EUR (vervangende gevangenisstraf: 1 maand) wegens het bezit en vervoer van verdovende middelen zonder vergunning, met een vervangende gevangenisstraf van 1 maand.

Op 20.01.2020 en 27.08.2020 werd betrokkene twee keer veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen), resp. een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 10 dagen), voor valsheid in geschriften. Op 10.06.2020 werd hij door de Politie rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met levenslang verlies van het recht tot sturen. Op 27.10.2020 veroordeelt diezelfde rechtbank hem tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen), wegens niet-naleving van het samenscholingsverbod aangaande de COVID 19-maatregelen. Op 16.11.2020 veroordeelde de Correctionele Rechtbank betrokkene tot 3 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 50 EUR (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) wegens oplichterij en afzetterij.

Op 29.10.2021 krijgt de betrokkene een gevangenisstraf van 2 jaren met probatie-uitstel 3 jaren en een levenslang verlies van het recht tot sturen.

Op 02.12.2021 werd betrokkene door de Politie rechtbank van Antwerpen nogmaals veroordeeld tot een geldboete van 100 euro (vervangend rijverbod: 30 dagen) toevertrouwen motorvoertuig (geen rijbewijs).

Op 08.04.2022 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een geldboete van 1500 euro (vervangend rijverbod: 360 dagen), een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel 3 jaar én een levenslang rijverbod van alle categorieën wegens het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs én spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen (herhaling).

Dergelijke feiten wijzen op een gevaarlijke persoonlijkheid. Betrokkene staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn roekeloos en gedrag. Hij gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van zijn handelen. Hij lijkt een leven te leiden waarbij hij op geen enkele wijze rekening houdt met derden. Hij beseft bovendien niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat hij zich boven de wet verheven voelt.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van de door betrokkene gepleegde feiten en gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht werd de openbare orde te kunnen schaden.

Hierbij werd degelijk rekening gehouden met artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes echtgenote verblijft, net als hij, illegaal op het grondgebied. Hun twee minderjarige kinderen hebben hun recht op verblijf hebben verkregen op basis van een aanvraag gezinshereniging met hun Belgische grootmoeder. We kunnen we er dan ook vanuit gaan dat hun grootmoeder het hoederecht over de kinderen heeft gekregen en dat zij dus de belangrijkste zorgdrager is betreffende de kinderen. Voor zover betrokkene zich wil beroepen op zijn ouderlijke macht, staat het hem vrij dit hoederecht terug in handen te nemen en samen met zijn echtgenote en kinderen terug te keren naar Kosovo. Het is immers onmogelijk om het hoederecht van de kinderen over te dragen aan iemand anders, in casu hun Belgische grootmoeder, zodat zij een verblijfsrecht kunnen verwerven in België en nadien zich terug te beroepen op de band als ouder met de kinderen. Betrokkene toont niet aan dat de kinderen niet bij hun Belgische grootmoeder kunnen verblijven terwijl hij in Kosovo verblijft. De banden met zijn familie, het huwelijk met zijn echtgenote en de geboorte van zijn twee zonen, heeft er betrokkene kennelijk nooit kunnen van weerhouden nieuwe feiten te plegen of ertoe te bewegen zich te herpakken, een nieuwe wending te geven aan zijn leven. Wel integendeel. De jongste zoon, [B.L.], werd geboren in 2015 en in datzelfde jaar pleegt betrokkene een zware diefstal (AN17.L7.898-15 - Vonnis 28 september 2015) en het jaar erop alweer een diefstal (AN12.L5.6047-16 - Vonnis 14 mei 2018). Hij wordt verschillende keren opgepakt voor afzetterij. Het feit dat zijn kinderen geboren zijn in België, dat hun verleden, heden en toekomst dus in België gesitueerd is en klaarblijkelijk niet in Kosovo, zou betrokkene moeten motiveren om de condities te scheppen om zijn kinderen zo goed mogelijk te begeleiden. Echter, de aanwezigheid van de familie is klaarblijkelijk nooit een voldoende motivatie geweest voor betrokkene zelf om zich te conformeren aan de wetten en regels in België opdat hij met zijn familie een regulier familiaal leven zou kunnen hebben. Wel integendeel. Zoals boven aangehaald, werd hij in 2018 veroordeeld voor feiten gepleegd samen met zijn echtgenote en bovendien voor diefstal, waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen en de minderjarige jonger dan 16 jaar is en de dader de vader, de moeder of een andere bloedverwant in de opgaande lijn is, hetgeen suggereert dat betrokkene en zijn vrouw hun eigen zoon inschakelden voor het plegen van de feiten. Betrokkene heeft in België steeds een precair verblijfsstatuut gehad en kon verwachten dat zijn feiten gepleegd tegen de openbare orde geen gunstig gevolg zou geven voor zijn verblijfstatus. Bovendien wisten betrokkene en echtgenote op het moment dat ze aan kinderen begonnen, of ze hadden het toch moeten weten, dat de verblijfssituatie van betrokkene en meer bepaald de feiten van openbare orde, een invloed zou hebben op hun gezinsleven en de concrete invulling die ze eraan konden geven. Deze familiale belangen en zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn gezin hebben betrokkene er nooit van weerhouden om continu feiten te plegen tegen de openbare orde en de sociale rust. In het dossier is geen sprake van een actuele medische problematiek in hoofdte van betrokkene.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoekers huidige advocaat legt op de zitting een "aanvullende nota" neer, waarin zij aangeeft in dit dossier te zijn opgevolgd en enkele bijkomende bemerkingen wenst te maken en bijkomende stukken wenst voor te leggen. Er moet echter worden opgemerkt dat noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet dat, in het raam van een schorsings- en annulatieprocedure, nog een "aanvullende nota" kan worden neergelegd. Nergens is ook voorzien dat een advocaat die is opgevolgd de mogelijkheid zou moeten worden gegeven om in een proceduristuk bijkomende elementen naar voor te kunnen brengen, buiten de beroepstermijn. De procedure voor de Raad is ook van inquisitoriale aard, zodat enkel met de in de procedureregeling voorziene stukken rekening kan worden gehouden. De advocaat van verzoeker betwist ter terechtzitting ook niet dat de aanvullende nota inderdaad geen voorzien proceduristuk is. De Raad weert de aanvullende nota bijgevolg uit de debatten. Voor zover nodig, wordt verder wel nog ingegaan op de hierbij gevoegde stukken.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing om verzoekers 21ste aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische moeder niet in aanmerking te nemen

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsafwendings.

Hij betoogt als volgt:

"Verzoeker heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend met zijn moeder. Het klopt dat dit de 21ste aanvraag betreft.

Dat gedaagde in het bevel stelt dat de aanvraag gezinshereniging niet in overweging wordt genomen.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

[...]

Desalniettemin ziet verzoeker niet in waarom hij geen beoordeling krijgt van zijn aanvraag. Het is niet omdat hij dit 21 keer doet en al 20 keer ongelijk kreeg dat men de aanvraag niet moet beoordelen.

Art. 52 § 2 van het KB is duidelijk:

[...]

Gedaagde doet dit niet, maar neemt een beslissing bevel om het grondgebied te verlaten met daarin vervat een beslissing tot niet in overweging neming.

Gedaagde stelt dat verzoeker de procedure gezinshereniging misbruikt. Verzoeker leest hierin dat gedaagde zichzelf de bevoegdheid geeft aanvragen te weigeren omwille van "misbruik van de procedure" zonder meer. Er bestaat in de vreemdelingenwet geen enkele bepaling die toelaat aan gedaagde aanvragen niet te moeten behandelen wegens misbruik van de procedure. Dat zulks enigszins wel het geval is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen welke manifest onrechtmatig ingediende beroep UDN kan bestraffen met boetes.

Dat gedaagde naar geen enkele wettelijke bepaling noch naar enige rechtspraak (voor zover dit relevant zou zijn) verwijst die zoiets zou toelaten en dus verzoeker het raden heeft naar de juiste wettelijke bepaling die wordt toegepast.

Gedaagde dient zich te gedragen conform de wetgeving en zoals boven gesteld reeds gesteld een bijlage 20 af te leveren waarin zij dient aan te tonen dat zij de 21ste aanvraag van verzoeker heeft onderzocht.

Waar gedaagde verwijst naar rechtsmisbruik als motivering van de weigering/niet overweging name kan verzoeker alleen maar vaststellen dat zulks niet voorzien is in de vreemdelingenwet.

Dat de wetgever zulks wel uitdrukkelijk heeft voorzien voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf. Dat de wetgever zulks niet heeft voorzien voor gedaagde en daarmee ook moet worden afgeleid dat het niet bestaat en dus geen keuze was van de wetgever om zulks te voorzien.

Dat gedaagde derhalve haar macht heeft overschreden door meteen een bevel af te leveren zonder over de aanvraag gezinshereniging van verzoeker zelf te oordelen en een bijlage 20 af te leveren.

Dat zij daarmee art. 40bis heeft geschonden alsmede art. 52 van KB Vreemdelingen en tenslotte ook haar motiveringsplicht daar zij er niet in slaagt de juiste wettelijke bepaling aan te halen die haar zulks toelaat.

Ondergeschikt meent verzoeker dat gedaagde in de motivering niet verder komt dan dat verzoeker de procedure misbruikt tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet zelf. Zij doelt daar wellicht op het begrip rechtsmisbruik doch zij vult dit op generlei wijze in behalve dan dat de betrokkende tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet ingaat.

Verzoeker meent dat deze motivering geenszins volstaat."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Inzake de beslissing tot het niet in overweging nemen van verzoekers aanvraag tot gezinshereniging met zijn moeder met de Belgische nationaliteit, moet worden vastgesteld dat verweerder de determinerende motieven heeft weergegeven op grond waarvan hij deze beslissing heeft genomen. Verweerder merkt op dat dit reeds verzoekers 21ste aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreft en dit telkens in functie van dezelfde referentiepersoon. Hij verwijst concreet naar de 20 voorgaande weigeringsbeslissingen en benadrukt dat verzoeker ernstig misbruik maakt van de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De motieven in rechte, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, als de motieven in feite, met name waar wordt verwezen naar de 20 voorgaande weigeringsbeslissingen en de vaststelling dat verzoeker ernstig misbruik maakt van de procedure op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, worden aldus op voldoende duidelijke wijze weergegeven. Verzoeker toont niet aan dat of waarom deze motivering hem niet voldoende in kennis stelt van de werkelijke motieven, opdat hij op nuttige wijze de genomen beslissing in rechte kan aanvechten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wordt opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling hiervan niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoeker erkent dat hij een 21ste aanvraag tot gezinshereniging indiende in functie van zijn moeder met de Belgische nationaliteit. Hij betoogt dat verweerder deze aanvraag onterecht niet inhoudelijk heeft beoordeeld. Het gegeven dat hij al 20 keer ongelijk heeft gekregen, is volgens hem geen reden om de 21ste aanvraag niet te beoordelen. Ter staving van zijn standpunt verwijst hij naar artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en geeft hij aan dat verweerder overeenkomstig het model van de bijlage 20 een beslissing tot weigering van verblijf had moeten nemen, na een onderzoek van de aanvraag. Hij betoogt nog dat in de Vreemdelingenwet geen enkele bepaling is opgenomen die toelaat om een aanvraag niet te behandelen wegens misbruik van procedure en verweerder alleszins niet verwijst naar een wettelijke bepaling of naar rechtspraak die zulks toelaat. Hij stelt aldus het raden te hebben naar "de juiste wettelijke bepaling" die wordt toegepast.

3.5. Verzoeker voert aldus aan dat verweerder zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische moeder niet heeft onderzocht, maar gaat voorbij aan de motivering waarbij verweerder verwijst naar de weigeringsbeslissingen die werden genomen inzake zijn 20 voorgaande aanvragen tot gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon en de vaststelling dat verzoeker ernstig misbruik maakt van de procedure op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door een nieuwe aanvraag in te dienen waarmee hij louter beoogt om, tegen de finaliteit van de wet in, alsnog een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, met name een attest van immatriculatie dat hem toelaat tijdelijk in België te verblijven. Verweerder heeft hiermee op duidelijke wijze aangegeven dat een nieuw onderzoek van verzoekers 21ste aanvraag zich niet opdringt, nu het onderzoek van zijn 20 voorgaande aanvragen reeds duidelijk heeft aangetoond dat hij

niet in de voorwaarden is voor het beoogde verblijfsrecht en dat hij met zijn nieuwe aanvraag louter de afgifte beoogt van een attest van immatriculatie. Met deze motivering heeft hij ook, minstens op impliciete doch duidelijke wijze, aangegeven dat volgens hem alle nuttige gegevens inzake de gezinshereniging die verzoeker beoogt met zijn Belgische moeder reeds zijn onderzocht en verzoeker in het kader van zijn 21ste aanvraag geen nieuwe gegevens meer aanbrengt die nog enig bijkomend onderzoek vereisen.

Verzoeker is weliswaar van mening dat in het kader van zijn 21ste aanvraag niet kon worden volstaan met een verwijzing naar de (beoordeling in de) eerdere weigeringsbeslissingen inzake zijn 20 voorgaande aanvragen, maar toont op geen enkele wijze aan dat hij in het kader van zijn 21ste aanvraag nog enig concreet element aanbracht dat niet reeds werd onderzocht en dat alsnog aanleiding kon geven tot een gewijzigde beoordeling. Een raadpleging van het administratief dossier bevestigt enkel maar dat verzoeker bij zijn 21ste aanvraag wezenlijk geen nieuwe elementen naar voor bracht die niet reeds eerder in de besluitvorming zijn betrokken. Verweerder heeft reeds op gemotiveerde wijze, en dit herhaaldelijk, vastgesteld dat verzoeker niet het bewijs van het ten laste zijn van zijn Belgische moeder kan leveren. In dit verband lagen reeds de bewijzen voor inzake het pensioen dat zijn moeder ontvangt, bewijzen van overschrijvingen die zijn moeder doet in België en attesten dat geen steun wordt genoten van het OCMW. Omtrent al deze documenten werd reeds op duidelijke wijze geoordeeld dat hiermee het vereiste bewijs van het ten laste zijn niet wordt geleverd. Het enkele gegeven dat verzoeker in dit verband nog meer actuele bewijzen van overschrijvingen door zijn moeder heeft voorgelegd, betreft geen werkelijk nieuw element, omdat hierover reeds duidelijk werd geoordeeld dat, onder meer, hiermee niet het bewijs van het ten laste zijn van in het land van herkomst kan worden geleverd.

Verzoeker betwist noch weerlegt concreet dat hij zich schuldig maakt aan ernstig proceduremisbruik, door het opnieuw indienen van een aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische moeder, zonder dat hij werkelijk nieuwe elementen heeft en terwijl alles reeds is onderzocht door het bestuur.

Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd in zijn standpunt dat zijn 21ste aanvraag onterecht niet is beoordeeld. Nu hij niet betwist dat hij ter ondersteuning van deze aanvraag geen werkelijk nieuwe elementen aanbracht die alsnog vermogen aan te tonen dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden, kon verweerder volstaan met de verwijzing naar de eerdere weigeringsbeslissingen en de vaststelling dat er sprake is van ernstig proceduremisbruik. Er was eenvoudigweg niets meer dat diende te worden beoordeeld, waar alles reeds was onderzocht in het kader van de maar liefst 20 voorgaande aanvragen. Indien hij niet akkoord was met deze beoordelingen had hij trouwens de mogelijkheid hiertegen in beroep te gaan bij de Raad.

In zoverre verzoeker betoogt dat in de Vreemdelingenwet geen enkele bepaling is opgenomen die toelaat om een aanvraag niet te behandelen wegens misbruik van procedure en verweerder alleszins niet verwijst naar een wettelijke bepaling of naar rechtspraak die zulks toelaat, gaat hij voorbij aan het gegeven dat de beslissing verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar de maar liefst 20 beslissingen inzake zijn voorgaande aanvragen in functie van zijn Belgische moeder waarin reeds werd vastgesteld dat hij niet voldoet aan de voorwaarden voor de gezinshereniging op basis van dit wetsartikel. Aldus blijkt wel degelijk een correcte wettelijke basis om ook de 21ste aanvraag te weigeren, met name het niet voldaan zijn aan de voorwaarden voor de gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft enkel geoordeeld dat een hernieuwd onderzoek zich niet opdringt, omdat er sprake is van ernstig proceduremisbruik waarbij verzoeker een nieuwe aanvraag indient louter voor het verkrijgen van een tijdelijke verblijfstitel maar zonder dat hij nog wezenlijke nieuwe elementen kan aanbrengen die een nieuwe beoordeling behoeven. Zoals reeds werd vastge-steld, doet verzoeker zelfs geen enkele poging of moeite om dit te betwisten, laat staan te weerleggen.

De Raad wijst er ten slotte ook op dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezins-hereniging, ongeacht de benaming ervan (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313; RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden akte dient dus te worden beschouwd als een akte die onder meer een beslissing bevat waarin verweerder het recht op verblijf niet erkent. Dergelijke beslissing dient normaliter te zijn vervat in een bijlage 20, conform artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit dat samen gelezen met artikel 43, 3° van hetzelfde besluit ook van toepassing is op de familieleden van een Belg zoals omschreven in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidt immers als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”* Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij verweerder het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat de bestreden akte niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden akte.

Rekening houdend met wat voorafgaat, toont verzoeker verder niet aan dat de beslissing tot het niet in aanmerking nemen van zijn 21ste aanvraag tot gezinshereniging uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of kennelijk onredelijk is.

De aangevoerde schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Ook machtsverschrijding blijkt niet.

3.6. Ten slotte blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 40bis of 52 van de Vreemdelingenwet. Deze eerste wetsbepaling heeft betrekking op de familieleden van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer. Er blijkt echter niet dat verzoekers moeder, die de Belgische nationaliteit heeft, haar recht van vrij verkeer reeds heeft uitgeoefend, waardoor de beoogde gezinshereniging op zich niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd verder reeds opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017.

3.7. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt als volgt:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert impliciet naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Artikel 74/13 bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

[...]

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleden kan enkel omwille van openbare orde of nationale

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

[...]

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op de hoogte is van het feit dat verzoeker getrouwd is en twee kinderen heeft doch uit de motivering blijkt nergens dat verzoeker samenwoont met zijn kinderen, echtgenote en ook zijn moeder terwijl dit gegeven eenvoudig blijkt uit het rijksregister toegankelijk voor gedaagde. Dat verzoeker een uittreksel toevoegt van het rrn van de moeder van verzoeker.

Welnu verzoeker stelt dat er op geen enkel ogenblik rekening is gehouden met deze bijzondere situatie. Gedaagde meent blijkbaar geen toetsing te moeten van art. 8 EVRM omdat de moeder van verzoeker het hoederecht zou hebben over de kinderen.

Verzoeker meent dat de vraag naar hoederecht relevant kan zijn doch meent in de eerste plaats dat zijn gezinsleven en dat van de kinderen belangrijker is. Gedaagde negeert dit aspect volledig.

Dat het scheiden van een verzoeker van zijn kinderen en moeder door het bevel, een inbreuk uitmaakt op het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker en een element is waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden en dit overigens ook expliciet stelt daar zij meent dat art. 8 EVRM gewoonweg niet van toepassing is op zijn geval omdat het niet eens vernoemd wordt in de bestreden beslissing.

Verwerende partij meent dan ook dat de proportionaliteitstoets voorzien in art. 8 EVRM niet moet worden uitgevoerd terwijl zij dit de jure wel dient uit te voeren gezien de feitelijke omstandigheden wel degelijk wijzen op een gezinsleven.

De zorgvuldigheidsplicht legt aan verwerende partij op om zorgvuldig om te gaan met de feitenvergaring. Dat doet zij hier overduidelijk niet.

Nog vreemder wordt het wanneer verwerende partij dan plots in de motivering van de bestreden beslissing wel stelt dat er een gezinsleven is dat dan volgens haar perfect in het buitenland worden uitgeoefend en in afwachting hiervan met moderne communicatiemiddelen kan worden beleefd.

Het is bovendien niet aanvaardbaar om te stellen dat een gezinsleven conform artikel 8 EVRM afdoende verzekerd kan worden via mail, telefoon of moderne communicatie. Het is niet redelijk om dit in een beslissing te moeten lezen.

Alleszins is de flagrante miskennen van een normaal en echt familiaal leven door de bestreden beslissing volledig disproportioneel en doorstaat deze de faire balance toets niet.

De beoordeling van artikel 8 EVRM moet gebeuren rekening houdend met het geheel van deze elementen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Verwerende partij doet dit overduidelijk niet. Zo verifieert zij niet bij de verloofde van verzoeker of het klopt dat zij verloofd zijn. Zij veronderstelt gewoon dat er geen gezinsleven is.”

4.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 7, 43 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

“Het bevel stelt dat er geen termijn wordt toegestaan omwille van het feit dat er een risico zou bestaan op onderduiken en er een gevaar bestaat met betrekking tot de openbare orde.

1. Met betrekking tot het risico op onderduiken:

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

[...]

Verwerende partij verwijst naar art. 74/14 van de Vreemdelingenwet en dan blijkbaar naar puntjes 3° en 4° van datzelfde artikel. Dit slaagt evenwel nergens op bij nader inzicht.

Het relevant deel van art. 74/14 is §3 (deel over het niet toekennen termijn) luidt als volgt:

[...]

Puntje 6° over internationale bescherming.

Verwerende partij verwijst dus wellicht naar een andere bepaling doch deze wordt niet vermeld in het deel met betrekking tot de termijn van het bevel.

Verzoeker kan dus alleen maar vaststellen dat verwerende partij de jure niet of minstens onjuist motiveert met betrekking tot de toepassing van art. 74/14. Het is voor verzoeker onmogelijk te achterhalen welke van de toepassingen zij nu eigenlijk bedoelt en het is derhalve ook onmogelijk voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om na te gaan waarom gedaagde meent geen termijn te moeten toepassen. Zeer duidelijk is dan ook dat verwerende partij de juiste toepassing van art. 74/14 in deze motivering niet heeft geplaatst.

Verzoeker kan dan ook niet anders dan vaststellen dat het bevel geen behoorlijke motivering bevat met betrekking tot de termijn van het bevel.

Dat in ieder geval sprake is van een schending van art. 7 eerste lid en art. 74/14 § 3 in combinatie met een schending van de materiële motiveringsplicht.

2. Met betrekking op het aspect openbare orde

Gedaagde heeft een motivering opgesteld waaruit zou blijken dat verzoeker een gevaar de openbare orde betekent.

Gedaagde gaat er evenwel aan voorbij dat wanneer zij dit doet zij rekening dient te houden met art. 43 van de Vreemdelingenwet.

Door de aanvraag niet in overweging te nemen meent gedaagde dan ook geen toepassing te moeten maken van art. 43 van de Vreemdelingenwet. Immers wanneer men toepassing wenst te maken van art. 43 dient gedaagde aan te tonen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit de bewoordingen van de zeer lange motivering inzake openbare orde worden de woorden “werkelijke”, “actuele” en “voldoende ernstige” nergens vermeld.

Bijkomend werd verzoeker hieromtrent nooit gehoord.

Het is dan ook zeer duidelijk dat gedaagde op een illegale wijze de aanvraag heeft afgewezen en daar dan handig gebruik van heeft gemaakt om haar plicht de juiste toepassing van art. 43 toe te passen heeft omzeild.

Verzoeker voert bovendien aan dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een actueel risico nu hij een stuk aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn leven verbeterd heeft sedert zijn laatste veroordeling en zich thans strikt aan de regels houdt die het Rijk hanteert (STUK 4).

Dit stuk betreft een email van mevrouw [D.C.S.], in haar hoedanigheid van justitieassistent van de heer [B.]. Ze volgt hem op in het kader van de probatievoorwaarden die hem werden opgelegd voor feiten van 2018 en 2020.

De justitieassistent bevestigt :

“ Sinds de veroordelingen voor deze feiten werd dhr [B.] niet meer veroordeeld voor criminele feiten. Hij wordt intensief opgevolgd in de justitiële begeleiding en volgt daarbij aansluitend ook een psychologische begeleiding.

Dhr [B.] komt de afspraken van de begeleiding correct na en kan steeds negatieve urinecontroles voorleggen die het gebruik van drugs en of alcohol meten. De probatiebegeleiding verloopt positief.”

In tegenstelling tot wat gedaagde beweert is er dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging.

4.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen onderzocht.

4.4. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het bestreden bevel duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan dit is gegeven. Verzoeker wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet, met name omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en omdat hij het voorwerp is van meerdere beslissingen die tot gevolg hebben dat hem het verblijf werd geweigerd. De concrete motieven die tot deze vaststellingen hebben geleid, worden ook zeer uitvoerig toegelicht. Daarnaast wordt concreet gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt ingegaan op de aanwezigheid in België van verzoekers echtgenote, zijn twee minderjarige kinderen en zijn moeder met de Belgische nationaliteit en wordt geduid waarom dit de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat. Nog wordt vastgesteld dat in verzoekers dossier geen sprake is van een actuele medische problematiek. Ten slotte heeft verweerder beslist om verzoeker, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, geen termijn toe te kennen voor vrijwillig vertrek, omwille van een risico op onderduiken waar verzoeker meermaals onmiddellijk na een beslissing tot weigering van verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend en omdat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Ook dit wordt verder toegelicht aan de hand van de concrete gegevens die verzoekers situatie kenmerken. Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

4.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verder onderzocht in het licht van de eveneens aangevoerde schending van 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn brief-wisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker beroept zich op een gezins- en privéleven in België, nu zijn echtgenote, twee kinderen en zijn Belgische moeder in dit land verblijven. Hij erkent dat de aanwezigheid van deze gezins- of familieleden op zich in rekening is gebracht in het bestreden bevel, maar merkt op dat dit niet het geval is wat specifiek zijn samenwoning met deze gezins- of familieleden betreft. Ter staving hiervan voegt hij een uittreksel uit het Rijksregister voor zijn moeder. Hij voert verder aan dat verweerder onterecht geen toetsing aan artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder een proportionaliteitstoetsing, heeft doorgevoerd, dit omdat zijn moeder het hoederecht heeft over zijn kinderen. Hij betoogt dat het gezinsleven tussen hem en zijn kinderen echter belangrijker is dan de vraag naar het hoederecht over zijn kinderen en een zijn scheiding van zijn gezinsleden in België, in het bijzonder zijn kinderen, wel degelijk in strijd is met dit verdragsartikel. Hij besluit dat het bestreden bevel disproportioneel is en de gedane beoordeling niet op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Uit het bestreden bevel blijkt dat verweerder wel degelijk een concrete beoordeling en belangen-afweging inzake de aanwezigheid van verzoekers gezins- en familieleden in België en artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd. Zo kan worden gelezen als volgt:

“Betrokkenes echtgenote verblijft, net als hij, illegaal op het grondgebied. Hun twee minderjarige kinderen hebben hun recht op verblijf [...] verkregen op basis van een aanvraag gezinshereniging met hun Belgische grootmoeder. We kunnen [...] er dan ook vanuit gaan dat hun grootmoeder het hoederecht over de kinderen heeft gekregen en dat zij dus de belangrijkste zorgdrager is betreffende de kinderen. Voor zover betrokkene zich wil beroepen op zijn ouderlijke macht, staat het hem vrij dit hoederecht terug in handen te nemen en samen met zijn echtgenote en kinderen terug te keren naar Kosovo. Het is immers onmogelijk om het hoederecht van de kinderen over te dragen aan iemand anders, in casu hun Belgische grootmoeder, zodat zij een verblijfsrecht kunnen verwerven in België en nadien zich terug te beroepen op de band als ouder met de kinderen. Betrokkene toont niet aan dat de kinderen niet bij hun Belgische grootmoeder kunnen verblijven terwijl hij terugkeert naar zijn land van herkomst. De banden met zijn familie, het huwelijk met zijn echtgenote en de geboorte van zijn twee zonen, heeft er betrokkene kennelijk nooit kunnen van weerhouden nieuwe feiten te plegen of ertoe te bewegen zich te herpakken, een nieuwe wending te geven aan zijn leven. Wel integendeel. De jongste zoon, [B.L.], werd geboren in 2015 en in datzelfde jaar pleegt betrokkene een zware diefstal (AN17.L7.898-15 - Vonnis 28 september 2015) en het jaar erop alweer een diefstal (AN12.L5.6047-16 - Vonnis 14 mei 2018). Hij wordt verschillende keren opgepakt voor afzetterij. Het feit dat zijn kinderen geboren zijn in België, dat hun verleden, heden en toekomst dus in België gesitueerd is en klaarblijkelijk niet in Kosovo, zou betrokkene moeten motiveren om de condities te scheppen om zijn kinderen zo goed mogelijk te begeleiden. Echter, de aanwezigheid van de familie is klaarblijkelijk nooit een voldoende motivatie geweest voor betrokkene zelf om zich te conformeren aan de wetten en regels in België opdat hij met zijn familie een regulier familiaal leven zou kunnen hebben. Wel integendeel. Zoals boven aangehaald, werd hij in 2018 veroordeeld voor feiten gepleegd samen met zijn echtgenote en bovendien voor diefstal, waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen en de minderjarige jonger dan 16 jaar is en de dader de vader, de moeder of een andere bloedverwant in de opgaande lijn is, hetgeen suggereert dat betrokkene en zijn vrouw hun eigen zoon inschakelden voor het plegen van de feiten. Betrokkene heeft in België steeds een precair verblijfsstatuut gehad en kon verwachten dat zijn feiten gepleegd tegen de openbare orde geen gunstig gevolg zou geven voor zijn verblijfstatus. Bovendien wisten betrokkene en echtgenote op het moment dat ze aan kinderen begonnen, of ze hadden het toch moeten weten, dat de verblijfssituatie van betrokkene en meer bepaald de feiten van openbare orde, een invloed zou hebben op hun gezinsleven en de concrete invulling die ze eraan konden geven. Deze familiale belangen en zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn gezin hebben betrokkene er nooit van weerhouden om continu feiten te plegen tegen de openbare orde en de sociale rust.”

Verweerder geeft aldus op zich niet aan te betwisten dat er nog een gezinsleven bestaat tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Wel wijst hij er op dat zijn echtgenote eveneens in illegaal verblijf is, waardoor niet blijkt dat dit gezinsleven verhindert dat hij het Belgische grondgebied moet verlaten om terug te keren naar zijn land van herkomst of elders waar hij en zijn echtgenote kunnen verblijven. Inzake de aanwezigheid van zijn twee minderjarige kinderen in België wijst verweerder er vervolgens op dat hij en zijn echtgenote zelf de keuze hebben gemaakt om het hoederecht over deze kinderen over te dragen aan hun Belgische grootmoeder, zodat deze kinderen legaal in België bij hun grootmoeder kunnen verblijven. Verweerder leidt hier ook uit af dat de grootmoeder kan worden beschouwd als de belangrijkste zorgdrager voor deze kinderen. Door louter te wijzen op het gegeven dat hij eveneens woont op het adres van zijn grootmoeder en kinderen, wat op zich noch door verweerder noch door de Raad wordt betwist, toont verzoeker nog niet aan dat de gedane beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De Raad herhaalt ook dat verweerder met zijn motivering niet zozeer aangeeft het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen op zich te betwisten, waarbij trouwens moet worden opgemerkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn (minderjarige) kinderen slechts uitzonderlijk als verbroken kan worden beschouwd, maar wel dat voor de minderjarige kinderen een verblijfsrecht werd gevraagd en verkregen in functie van de grootmoeder omdat zij het recht van bewaring of het hoederecht heeft over de kinderen, wat volgens verweerder toelaat vast te stellen dat de grootmoeder de voornaamste zorgdrager is van deze kinderen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door louter aan te voeren dat verzoeker ook inwoont op het adres van de grootmoeder.

Daarnaast heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de kinderen niet bij hun Belgische grootmoeder kunnen verblijven terwijl hij terugkeert naar zijn land van herkomst, al wijst hij er ook op dat het verzoeker steeds vrij staat het hoederecht over zijn kinderen terug in handen te nemen en samen met zijn echtgenote en kinderen terug te keren naar Kosovo. Verzoeker brengt geen concrete kritiek naar voor op deze motieven. Hooguit geeft hij aan een andere mening te zijn toegedaan, waarmee echter niet wordt aangetoond dat enige onwettigheid of onregelmatigheid kleeft aan het bevel.

Verder betreft verweerder in zijn belangenafweging tussen verzoekers gezinsbelangen en het algemene belang zowel verzoekers beladen strafrechtelijke parcours, dat volgens hem aantoonde dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde, als zijn verblijfsrechtelijke antecedenten. Hij wijst er zo op dat verzoeker in de periode van november 2002 tot 8 april 2022 veelvuldig strafrechtelijk werd veroordeeld voor allerlei feiten gaande van opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden, inbreuken op de wapenwetgeving, diefstal met verzwarende omstandigheden, bedrieglijke verberging,

afzetterij, bezit en vervoer van verdovende middelen, valsheid in geschriften, inbreuken op de COVID 19-maatregelen, oplichting, tot allerlei verkeersdelicten, waaronder het besturen van een voertuig zonder geldig rijbewijs en intoxicatie achter het stuur. Op basis van dit geheel van feiten en persoonlijke gedragingen doet verweerder de volgende vaststellingen:

“Dergelijke feiten wijzen op een gevaarlijke persoonlijkheid. Betrokkene staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan hij andere weggebruikers blootstelt door zijn roekeloos en gedrag. Hij gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van zijn handelen. Hij lijkt een leven te leiden waarbij hij op geen enkele wijze rekening houdt met derden. Hij beseft bovendien niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat hij zich boven de wet verheven voelt.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van de door betrokkene gepleegde feiten en gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht werd de openbare orde te kunnen schaden.”

Verweerder benadrukt ook dat de banden met zijn familieleden, zijn huwelijk en de geboorte van zijn twee kinderen verzoeker er kennelijk nooit van hebben weerhouden nieuwe feiten te plegen en hem er niet toe hebben bewogen zich te herpakken. Hij wijst erop dat verzoeker in hetzelfde jaar dat zijn jongste zoon werd geboren nog een zware diefstal pleegde, hij het jaar erop opnieuw een diefstal pleegde en hij nog verschillende keren werd opgepakt voor afzetterij. Hij beklemt toont dat de aanwezigheid van zijn familie in België voor verzoeker duidelijk nooit een voldoende motivatie is geweest om zich te conformeren aan de wetten en regels in dit land opdat hij met zijn familie een regulier familieleven zou kunnen hebben. Hij tilt er in het bijzonder zwaar aan dat verzoeker in 2018 werd veroordeeld voor feiten die hij pleegde samen met zijn echtgenote en waarbij zij een van hun eigen zonen, jonger dan 16 jaar, inschakelden om misdrijven te plegen. Hij stelt dat de familiale belangen en verzoekers verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn gezin hem er niet van hebben weerhouden om continu feiten te plegen tegen de openbare orde en de sociale rust. Hij benadrukt ten slotte het gegeven dat verzoeker steeds hooguit heeft beschikt over een precair verblijfsstatuut en dat hij en zijn echtgenote zowel op grond van dit precaire verblijfsstatuut als de gepleegde feiten van openbare orde zich er steeds van bewust moeten zijn geweest dat het gezinsleven in België evenzeer een precair karakter kende en dat dit gevolgen zou hebben voor de wijze waarop het gezinsleven kon worden beleefd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt dus net een concrete beoordeling en belangen-afweging van het gezinsleven ten opzichte van het algemene belang.

Verzoeker voert nog aan dat onterecht geen rekening is gehouden met artikel 43 van de Vreemdelingenwet en de vereiste op grond van deze wetsbepaling om vast te stellen dat er sprake is van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij stelt nog onterecht niet te zijn gehoord inzake de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt echter niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar dit wetsartikel, dat betrekking heeft op de binnenkomst en het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden. Nog los van de vaststelling dat dit artikel niet specifiek handelt over de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat, zoals blijkt uit minstens de voorgaande weigeringsbeslissing, verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij ten laste is van zijn moeder met de Belgische nationaliteit, waardoor niet blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden om als familielid in de zin van voormeld artikel te worden beschouwd. Hij toont ook niet concreet aan dat andere van zijn gezins- of familieleden de Belgische nationaliteit hebben, of de nationaliteit van een andere EU-lidstaat. Bijgevolg blijkt niet dat specifiek een *“actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”* in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet diende te worden aangetoond. Dit gehele betoog van verzoeker gaat uit van een incorrecte, minstens niet-onderbouwde, aanname dat hij is te beschouwen als familielid van een Belg in de zin van de geldende wetgeving. Hij maakt aldus ook niet aannemelijk dat verweerder de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet heeft *“omzeild”*.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker nergens concreet de moeite neemt om in te gaan op de uitgebreide motivering die verweerder naar voor bracht om te onderbouwen dat verzoeker als een bedreiging voor de openbare orde kan worden beschouwd. Dit met verwijzing naar de zeer langdurige periode waarin verzoeker allerlei strafrechtelijke feiten heeft gepleegd, zijn gevaarlijke persoonlijkheid, zijn roekeloos gedrag waarbij hij niet stilstaat bij de risico's die zijn gedrag inhoudt voor zijn medemensen, het bedrieglijk en gewelddadige karakter van de gepleegde feiten, de herhaling ervan en de maatschappelijke impact van de feiten.

Verzoeker beperkt er zich toe te verwijzen naar een e-mail van 7 november 2024 van een justitie-assistent die hem opvolgt in het kader van de hem opgelegde probatievoorwaarden om aan te tonen dat hij zijn leven heeft verbeterd sinds zijn laatste veroordeling. In dit verband moet allereerst worden vastgesteld dat deze

e-mail dateert van ruim een maand na het geven van het bestreden bevel, zodat verweerder moeilijk kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verder blijkt uit deze e-mail dat verzoeker intensief wordt opgevolgd in de justitiële begeleiding en hij psychologische begeleiding krijgt, dat hij de afspraken van de begeleiding correct nakomt en steeds negatieve urine-controles kan voorleggen die het gebruik van alcohol en/of drugs meten en dat de probatiebegeleiding positief verloopt. Hieruit blijkt m.a.w. dat verzoeker nog steeds onder strikte begeleiding staat inzake de hem opgelegde probatievoorwaarden, al kent deze een positief verloop. Het blijft echter onduidelijk en onzeker in welke mate dat dit positief verloop zich zal verderzetten, in het bijzonder wanneer de zeer strikte begeleiding wegvalt. Uit een in het administratief dossier opgenomen en meer uitgebreid evolutieverslag inzake de naleving van de probatievoorwaarden van 30 augustus 2023 en een mail van de procureur des konings, blijkt bovendien dat er wel degelijk nog aanwijzingen waren van een sporadisch drankgebruik. Ook maakte verzoeker nog het voorwerp uit van een proces-verbaal van 5 juni 2023 voor flessentrekkerij en was hij nog gekend in het kader van een dossier op het parket lastens hem inzake een verkrachting van een Belgische vrouw. Alleszins acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder op basis van de in het bestreden bevel opgenomen motieven heeft geoordeeld dat verzoeker nog steeds kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en een bedreiging te vormen voor de openbare orde, te meer rekening houdend met de wel zeer langdurige periode waarin verzoeker veelvuldig strafbare feiten heeft gepleegd waarvan bovendien niet blijkt dat het louter feiten betreft die waren ingegeven door drank- of drugsmisbruik. Zoals gesteld door verweerder is er ook sprake van dat verzoeker en zijn echtgenote minstens een van hun eigen kinderen hebben ingezet om strafbare feiten te plegen, wat wijst op een zeer ernstige normvervaging. Ook de veelvuldige feiten gaande van oplichting, afzetterij en valsheid in geschriften tot opzettelijke slagen en verwondingen en inbreuken op de wapenwetgeving wijzen terecht op een bedrieglijk en gewelddadig karakter.

Verzoeker gaat voor het overige niet concreet in op de gedane belangenafweging. Hij geeft weliswaar aan dit anders te beoordelen, en van oordeel te zijn dat zijn gezinsleven met zijn kinderen belangrijker is dan de vraag naar het hoederecht over deze kinderen en dat zijn scheiding van zijn gezinsleden in België, in het bijzonder zijn kinderen, wel degelijk in strijd is met artikel 8 van het EVRM, maar met deze persoonlijke mening toont hij nog niet aan dat de gedane belangenafweging onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Hij toont op geen enkele wijze aan dat het niet redelijkerwijze mogelijk of disproportioneel is om het gezinsleven vorm te geven ofwel doordat de kinderen verder bij hun grootmoeder verblijven en de contacten met verzoeker en zijn echtgenote in het land van herkomst worden verdergezet door middel van regelmatige contacten via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken van de kinderen aan de ouders in het land van herkomst, ofwel doordat verzoeker en zijn echtgenote het ouderlijk gezag weer volledig in eigen handen nemen en het gezinsleven wordt verdergezet in het land van herkomst, en dit alles zonder dat dit afbreuk doet aan de belangen van de kinderen. Ter zake worden alvast geen concrete argumenten naar voor gebracht.

Inzake de op de zitting voorgelegde stukken merkt de Raad verder op dat verzoeker niet met goed gevolg kan verwijzen naar nieuwe stukken en gegevens die dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen om de onwettigheid ervan aan te tonen. Het kan verweerder immers niet worden tegengeworpen hiermee onterecht geen rekening te hebben gehouden. Inzake de medische stukken van een ziekenhuisopname van verzoekers moeder in september 2024 kan de Raad ook slechts vaststellen dat in het inleidende verzoekschrift op geen enkel ogenblik naar een dergelijk gegeven werd verwezen om aan te voeren dat de bestreden beslissingen op onregelmatige of onwettige wijze werden genomen. Deze stukken kaderen dus niet in een betoog zoals dit reeds werd ontwikkeld in het inleidende verzoekschrift, en kunnen om deze reden evenmin dienstig voor het eerst in het kader van een niet voorzien procedurestuk of op de zitting naar voor worden gebracht. Ook de ongedateerde brief van verzoeker zelf en de kopie van de verblijfstitels van zijn kinderen brengen op zich niets bij ten opzichte van het betoog in het inleidende verzoekschrift. Verzoeker brengt ten slotte een nieuwe mail van zijn justitie-assistent bij die hem opvolgt voor de door hem in 2018 en 2020 gepleegde feiten van rijden zonder rijbewijs en rijden onder invloed van alcohol, opnieuw van na de bestreden beslissingen, waarbij ditmaal aanwezigheidsattesten van een psychiater en de resultaten van bloed- en urinecontroles worden gevoegd. Hiermee wordt echter wezenlijks niets nieuws aangebracht in vergelijking met wat reeds bleek uit de vorige mail van deze justitie-assistent.

Waar verzoeker stelt dat verweerder onterecht niet heeft geverifieerd bij zijn verloofde of het klopt dat zij verloofd zijn en onterecht veronderstelt dat er geen gezinsleven is, kan de Raad verder enkel vaststellen dat dergelijke motieven niet kunnen worden gelezen in het bestreden bevel, zodat deze kritiek vreemd is aan de werkelijke motieven van dit bevel.

In zoverre hij nog wijst op een gezinsleven met zijn moeder met de Belgische nationaliteit in België wordt herhaald dat niet kon worden vastgesteld dat verzoeker werkelijk ten laste is van zijn moeder, waardoor niet blijkt dat sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid die is vereist opdat de band tussen meerderjarige familieleden nog als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Inzake het privéleven beperkt verzoeker zich ten slotte tot de blote bewering dat hij hier een privéleven onderhoudt. Hij concretiseert evenwel op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische banden die hij hier zou hebben opgebouwd. Zelfs voor zover verzoeker hier een sociaal netwerk heeft, toont hij trouwens nog niet aan dat hij bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Zelfs voor zover alsnog enig privéleven zou moeten worden aangenomen, wijst de Raad er nog op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM in de situatie van vreemdelingen die nooit een definitieve toelating kregen voor een verblijf, het illegale/precaire verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt/Noorwegen). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden blijken in het voorliggende geval geenszins, te meer wanneer rekening wordt gehouden met de vaststelling dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

4.6. Nu verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aantoont, toont hij evenmin aan dat verweerder niet vermocht over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet. Beide grondslagen kunnen op zichzelf ook reeds volstaan als grondslag van het bevel. In zoverre verzoeker betwist dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, wordt verwezen naar de voorgaande bespreking ter zake.

4.7. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden verder:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. [...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en omdat er in zijn hoofd sprake is van een risico op onderduiken en hij een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verweerder op omstandige wijze uiteengezet waarom volgens hem verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Deze beoordeling wordt door verzoeker niet onderuit gehaald, waarvoor wordt verwezen naar de voorgaande bespreking ter zake.

Nu de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan reeds afdoende wordt gesteund door de vaststelling dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde, dient te worden vastgesteld dat het motief dat in hoofd van verzoeker sprake is van een risico op onderduiken een bijkomend en niet determinerend motief is en dat de eventuele gegrondheid van de kritiek tegen dit louter bijkomende motief geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

4.8. Verzoeker toont, gelet op wat voorafgaat, evenmin een schending aan van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij toont niet aan dat het bestreden bevel uitgaat van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat verweerder op basis van de feitelijke gegevens van het dossier op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

4.9. Verzoeker kan ten slotte niet overtuigen dat het bestreden bevel is gegeven met miskenning van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 43 of 52 van de Vreemdelingenwet. In dit verband merkt de Raad op dat het bestreden bevel niet is gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt herhaald dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet is opgeheven en dat niet blijkt dat verzoeker onder het toepassingsgebied valt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Onderzoek van het beroep wat betreft het inreisverbod.

5.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij stelt als volgt:

“1. De verwijderingsbeslissing dient vernietigd te worden

De motivering van het inreisverbod stelt het volgende:

Artikel 74/11 § 1 tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillige vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Vooreerst stelt verzoeker dat het bevel dient te worden vernietigd om redenen zoals vermeld in het eerste middel en er dus de jure geen verwijderingsbeslissing voorhanden zal zijn om het inreisverbod te handhaven.

In het bijzonder verwijst verzoeker naar de kritiek supra inzake het ontbreken van de termijn in het bevel en meer bepaald de motivering hieromtrent alsmede de beoordeling van de openbare orde die volgens verzoeker moet gebaseerd zijn op artikel 43.

Verwerende partij is er immers niet in geslaagd een correcte motivering weer te geven waarom er geen termijn dient te worden toegestaan maar ook de gebrekkig toetsing aan art. 8 EVRM vormt een duidelijke reden waarom het bevel dient te worden vernietigd.

2. Met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissing

In ondergeschikte orde stelt verzoeker eveneens vast dat de bestreden in de motivering de facto nergens wordt gesteld dat er een verwijderingsbeslissing werd genomen waarvoor geen enkele termijn werd vastgesteld. Er wordt enkel gesteld dat er men toepassing maakt van 74/11 § 1 1° maar er wordt niet gesteld op welke basis dit vastgesteld wordt.

Er wordt verwezen naar een verwijderingsbeslissing dd. 10.01.2024, beslissing die niet werd medegedeeld door gedaagde.

Dat dit eveneens op zichzelf een gebrek is in de motivering van de beslissing inreisverbod.

Verzoeker meent dan ook dat het gevoegde inreisverbod gepaard ging met een verwijderingsbeslissing die haar onbekend is en wellicht niet eens bestaat.”

5.2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker stelt zich op het standpunt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd en dit impliceert dat ook het bestreden inreisverbod moet worden vernietigd. In dit verband volstaat het vast te stellen dat verzoeker er evenwel niet in is geslaagd om een gegrond middel aan te voeren dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder voert verzoeker aan dat het bestreden inreisverbod weliswaar verwijst naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en aangeeft dat het gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, maar dat de beslissing tot verwijdering van “10.01.2024” waarnaar wordt verwezen niet werd meegedeeld en wellicht niet bestaat. Zoals dit wordt bevestigd op de zitting is er echter duidelijk sprake van een materiële vergissing, en wordt in het bestreden inreisverbod verwezen naar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2024 dat inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat. Waar de bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel en tot het opleggen van een inreisverbod tezamen werden genomen én ter kennis werden gebracht, moet deze materiële vergissing redelijkerwijze ook duidelijk zijn geweest voor verzoeker. Alleszins blijft de motivering in het bestreden inreisverbod overeind dat dit verbod gepaard gaat met een bevel van dezelfde datum waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek was toegestaan.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

6. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS